

Cepiči za to cepljenje vzamejo se kot jednoletne mladike najlepših dreves in od teh cepičev se izberejo najlepša očesa, ki se nahajajo na sredi mladik, kajti spodnja in zgornja očesa se le slabo razvita in torej niso za rabo.

Oko se ali z zarezanim kožnim ščitkom od cepiča odlomi ali pa z nekoliko z lesom od cepiča odreže. To se pa lahko naredi na tri načine.

a) Napravi se kaci 0,5 cm nad očesom. 1 cm dolga zareza počez skozi kožo do lesa, od te zareze na levi in desni strani očesa navzdol vrežejo se pa dve podolgasti loku podobni zarezi do lesa, kateri se 1 cm pod očesom križata. Na ta način nastane iz kože, ki obdaja oko, ščitek, katerega z nožem varno od lesa vzdignemo z levo roko pa pri peresnem peclju primemo in lahko proti nasprotni strani odlomimo.

b) Hitreje in pripravnejše se oko iztrga tako-le: Na očesu nasprotni strani cepiča napravi se napošev zavita, navzdol obrnena zareza do lesa, katera se na zadnji strani 4 do 5 cm nad očesom pričinja in spredaj 1 cm pod očesom neha. Ako pogledamo to zarezo od strani, podobna še na dolgo raztegnjeni črki S. 4 do 5 mm nad očesom napravi se počasna zareza, s katero se ščitek od druge kože odreže. Ščitek se na desni strani s pomočjo koščene plošče cepilnega noža od lesa nekoliko odvdigne in z lahkim pritiskom na levo izlomi. Pri tem važnem delu gledati so mora posebno na to, da takozvana kal ostane pri ščitku. Ako pogledamo spodnjo stran pravilno izlomljenega ščitka, zapazimo očesu nasproti podolgasto in svitlo barvano liso, katera ni nič drugega, nego mlada kal, to je, desni del očesa, iz katerega pozneje nastane desni del nove plemenite mladike. Kal je za rast očesa neobhodno potrebna.

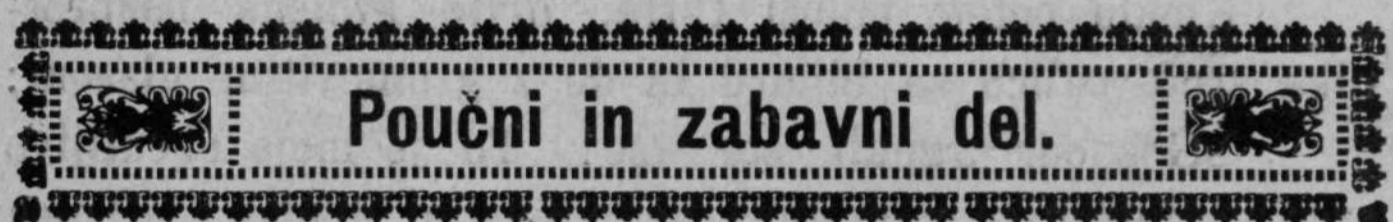
Ako se prikaže na mestu prej imenovane svitle lise mala votlina v ščitku, v drugem lesu na isti strani pa malo vzvišen kraj, je vselej znamenje, da je kal iz očesa iztrgana. Zaradi tega ali oko ne požene ali pa mladika kmalu pogine.

c) Da se močnejše olesenelim očesom pri izrezavanju ne odtrga kal, potreba je, z očesom odrezati tudi nekoliko lesa, kar se napravi na sledeči način. Nekoliko milimetrov nad očesom se vreže, kakor smo preje povedali, povprečna, nekoliko globoko zareza, potem se zatakne nož 1 cm pod očesom in ščitek z nekoliko lesom od cepiča odreže. Pri odrezavanju očesa paziti se mora, da se ne odreže preveč lesa, ker oko težko priraste. Izrezavanje očesa je na ta način posebno pri hruškah nekatera leta neobhodno potrebna, ker očesa hitro ozelene in jih potem ni mogoče izlomiti na navadni način.

Divjak se pri cepljenju na oko ne odreže, poišče se le pripraven in gladek prostor pri tleh in se napravi počezna prereza, kakor je širok zgornji rob ščitka ter se koža od lesa loči. Potem se nož nastavi na sredo zareze ter se vreže naravnost navzdol, tako da dobi vsa zareza podobo T, ta zareza ima dolgost ščitka.

Potem se obe kožnati perutici od lesa ločita, ščitek prime se z levo roko na peresnem peclju ter se s koncem naprej tako globoko za kožo vtakne, da zgornji ščitkov rob pokriva zgornjo zarezo. Potem se rana obveže, najbolje z rafia ličjem. Obe koži se dobro s kakim ličjim trakom privežeta.

Oko se nikdar ne sme privezati. Rane s cepilnim voskom zamazati ni potreba in tudi ni navada. Štiri do šest tednov po cepitvi naj se ličje rahlo odveže ali pa popolnoma odstrani, ker drugače se ličje preveč v kožo uje.

Poučni in zabavni del.

Fortunatus.

Sebastijan Cifra je čevlje krpal. Ta posel izvrševal je z nedosežno vstrajnostjo in ženijalnostjo. Zato je bil včasih tako zabarikandiran z neštevilnimi ženškimi in moškimi čevljički in čevlji, da Fortunatka, ženka njegova, ni mogla do njega. O tacih prilikah bil je Cifra strašno srečen.

Cifra je bil omamljivo visoke postave. Poleg svoje visokosti imel je namreč lastnosti navadnega termometra. Včasih je rasel in rasel, drugo pot pa zopet padal in minal se, da se mu je moral človek čuditi. To bilo je tako.

Kadar je Cifro kdo pohvalil, češ, da mu je dobro zakrpal na pol razpalo ubutev, zaiskrilo se mu je oko, ščetinasti lasje so se mu ulegli po nizkem čelu, in tanka postava njegova je vzrasla. To je desegel Cifra z glavo strop svoje zaduhle in tesne besnice. Usta so se mu do ušes raztegnile in prikazalo se je iz njih troje majajočih se zob, jedino, kar mu je od tega zaklada ostalo pr nekem tepeži. Pri tacih pohvalah smejal se je Cifra, kakor bi ga šegetal ves svet.

Kadar je pa Fortunatka prišla v sveti jezi v njegovo tovarno z metlo v roci — in to je bilo najmanj jedenkrat na dan — nižal se je Cifra kakor sveder, ki se ga zavrta v mehek les.

Po dokončanem dnevnem delu šel je Cifra redno v gostilno in tam zavžil dva kvargelja in vrček piva. Kvargelji bila so mu najljubša delikatesa njegova. Morali so pa biti temnorujavi in mehki, da so sa skoraj cedili.

Mladi poredneži hodili smo v njegovo družčino in hvalili njegovo idealno krpanje. Vselej so se na to razprostrle Cifrove dolge roke in v nebeškem veselji objele nas vseh pet ali šest, kolikor nas bližini. Potem se je Cifra v nizkem basu zarežal, da je rohnelo in hreščalo, kakor star kovaški meh, in dejal ponosno: „O, fantje, to pa, to! Krpati pa znam, da nihče tako.“

* * *

Iz Dunaja, kamor sem šel za dve leti, prijadram veselega srca nazaj v rodno mesto.

Necega večera sedim v kavarni pri kasirki in srebaje črno kavo, izprašujem jo, kdo je ta, kdo oni. Pri zadnjem billardu opazim h krati obrise visoke, tenke postave. ki je, ne posebno gracijozno, igrala karambol s tujim gospodom.

„Kdo je oni dolgin, ki na tretjem billardu igra?“ vprašam kasirko.

„Pravijo, da je slovenski igralec. Prej je bil čevljar.“ „Cifra, Cifra!“ uide mi tiho, zategnjeno iz grla in komaj čakam, da konča moj stari prijatelj partijo.

Kmalu potem položi Cifra, divje svojega nasprotnika zroč, palico na billard in de z gromovitim glasom:

„Gospod, ugnali ste vse! To je moje občutljivo srce užalilo, zato vam tega ne odpustim nikdar.“ Tujec ga zučujeno pogleda. Cifra se pa vsede na stol, ob steni stoječi, in prekriža nogi. V tej poziciji dotika se ogromno stopalo njegove tenke desne noge ravno billardeve stene.

Nekaj časa ga opazujem potem si pa mislim: „Glej, glej! Cifra slovenski igralec. To je zanimivo.

Moram govoriti z njim.“

Počasi korakam proti osamelim dolgim in vprašam:

„Gospod Cifra, me še poznate?“

Nič odgovora. Glasneje ga ogovorim.

„Čujte, gospod Cif . . .“

Niti izgovoriti me ne pusti. Grozno me pogleda in zagromi:

„Kakošna vragova Cifra? Jaz Cifra? Da bi vas na mestu Faustov Mafistel premikastil! Jaz nisem več tisto, kar sem bil, temveč slovenski igralec Fortunatus. Ste me razumeli, mladi Fortunatus sem! Sploh pa ne nadlegujte mirnih ljudi!“

Ta preprijazni vsprejem me je sicer pogrel, a vendar se utolažim in začnem lagati:

„Kaj, vi ste oni slavni igralec Fortunatus, o katerem sem na Dunaji že toliko bral? Če je to resnica moram vam pač častitati.“

Podam mu roko.

Tedaj se mu raztegnejo usta, ravno tako, kakor pred leti, ko je še čevlje krpal. Krepko mi potrka na ramo in veselo presenečen pravi:

„Gospod, oprostite mi! Zdaj se spomnim na vas. Da, da, nič se niste izpremenili. Prej sem bil malo zamišljen, zato sem bil slabe volje, ko ste me ogovorili. Pa saj veste, mi, kar nas je igralcev, moramo se učiti, misliti in včasih tudi pesnikovati. Na Dunaji, pravite, ste brali o meni?“

„Da, na Dunaji. Kako ste vendar postali igralec, gospod Cif . . . Cincinatus, ali kako ime imate zdaj?“

„Fortunatus. O gospod, na to ime sem ponosen. Kako sem postal to, kar sem zdaj? Ženka moja, saj ste jo poznali, mi je umrla. V zadnjih dihljejih me še pokliče k sebi in reče: „Rastel, ti si za kaj višjega rojen, kakor za čevljarje. Ti bi bil izvrsten igralec.“ Še te besede izusti, potem pa precej umrje.“

Pri zadnjih besedah izdihne Cifra tako globoko, da vrže sapa njegova nekaj listov z mizice.

„Njej na ljubo“, nadaljuje Cifra, „vstopil sem potem med slovenske igralce in si dal ime Fortunatus, ker se je ona klicala za Fortunatko. Tako sem zdaj na glediškem odru jedna najvišjih oseb!“

Premerim ga od nog do glave in moram si pritr-diti, da prav pravi velikan.

„Kake uloge pa imate navadno?“ vprašam ga.

„O, gospod, meni vse prav pride, naj bo to ali ono.“

Nekaj časa še govori z mano, potem se pa oprostí, da mora oditi po sila nujnih glediških opravkih.

Poreden prijatelj mi oni večer zatrdi, da Fortunatus večino kulise premika, česar mu seveda ne verujem.

Necega dne grem v hudem dežji po dunajski cesti domov. Srečam ženico ki nosi glediške plakate okrog. En komad ponudi tudi meni. Med igralci berem danes tudi Fortunatus-ovo ime. Prisodili so mu ulogo strežaja.

Na mizi v moji sobi čaka me pismo. Črke ravno niso vabljive, kajti jedna stoji navpično, druga je na levo, tretja na desno naslonjana. Znamke ni na pismu nič. Prijatelj, s katerim sem skupaj stanoval, mi pravi: „Ti, glej, kazen sem záte plačal, ker ni bilo znamke na pismu. Kaj praviš, je oddajalec pozabil pritisniti jo, ali se je odluščila, ko je bilo pismo oddano?“

„Čakaj, bodem pogledal, kdo mi piše, potem se bo že razvidelo, kaka je stvar.“

Pismo odprem. List je ves popisán. Res, da so na vsaki strani le štiri vrstice, toda kaj je obsežnost proti vsebini.

Pismo glasi se tako:

„Spoštovani gospod!“

Nebo se mi odpira. Danes imam prvo večjo ulogo. Vabim Vas uljudno, da pridete tudi Vi pogledat svojega znanca — igralca. Gospod, jaz Vas ljubim; Vi mi morate jutri povedati, če bodem danes igral izvrstno ali samo prav dobro. Zaupajoč samemu sebi in ženki svoji, ki gotovo danes zame Boga prosi, stopil bodem neustrašljivo pred slavno občinstvo. Ne bodem se tresel in bal. O, mi znamo.

Srčno se Vam klanja vedno Vaš

Fortunatus.

Priložena je vstopnica in program.

Toraj prost vstop in mene izbral si je kritikom. Pa saj tako vem, da ga ni rodila zemlja, ki bi bil mojemu znancu kot igralec kos.

Med branjem polasti se me strah: Kaj ko bi Cifra prišel k meni ker me tako ljubi? Že čujem v duhu trde njegove korake po stopnicah, vidim kako so sobina vrata odpro, kako vstopi dolgin, se vrže na stol in pravi: Tukaj sem, ljubljeni gospod! Živ krst me ne spravi več od Vas! Jaz Vas ljubim, jaz sem Vaš od pete do las.

Na svoje veliko veselje sem se zaman bal neljubega poseta.

Ura za uro poteče. Tisti večer bil sem — sicer jeden med zadnjimi — prvi v gledišči.

* * *

Oglašena igra bila je noviteta in zato meni neznan. Ugibljem in ugibljem, kako ulogo pač ima Fortunatus. Gotovo smešno, mogoče koga usmrti, ali se zaljubi v lepo grofico, ki potem z njim ubeži.

Godba neha svirati.

Cin, cin, cin.

Zagrinjalo se dvigne. Fortunatus-a ni videti. Oder predstavlja sobo. V desnem kotu stoji mizica. Ob nji sede tri stare gospodične in pleto nogavice. Najstarša pozvoni. Vrata se odpro — v sobo se prikaže debela glava Fortunatus-ova. Gospodična, ki je pozvonila, zahteva kave. Glava izgine.

Tako prične se igra. Pazil še nisem nikdar tako kakor oni večer.

Tu se začno vrata na odru tresti, cela stena se že maje.

„Pum“ in vrata leže na tleh. Fortunatus se prikaže in malo v zadregi, menda je preveč butnil ob vrata z nogo, de pol glasno: „Vragove vrata“!

Smeh med občinstvom.

Hladnočrven, kakor je bil še kot črevljar, postavi Fortunatus desko s kavnimi skledicami na tla, pobere vrata in jih nasloni ob steno.

Homeričen smeh med gledalci.

Potem vzame desko in se napoti k mizi. Sreča mu ni mila. Dolgo njegovo stopalo zamota se v preprogo in Fortunatus, kakor je dolg in širok pade in bela barovka mu odleti.

Diaboličen smeh in burno ploskanje.

Fortunatus se hitro pobere pogleda v skledice, in menda v opravičenje, se zadovoljno nasmehne in pravi:

„Kofeta pa vender nisem izlil“!

Tedaj pa se občinstvo nič več ne smeji, ampak tuli, vije se, ječi, sosed soseda ščiplje.

„Živio Fortunatus! Izvrstno Fortunatus“! čuje se med hrupom raz galerijo.

Zdi se mi, da sem čul tudi glas: „Živio Cifra“!

Čez dolgo potem, ko je „moj prijatelj Fortunatus“ klanjaje se odšel raz oder, potihni hrup in smeh.

Tisti večer ni Cifra nič več nastopil. Drugo jutro je celo mesto govorilo o njegovem prvem nastopu.

K meni ga ni bilo kritike poslušat.

Po igri mi pride prijatelj na misel, ki je svoj čas trdil, da Fortunatus večino kulise premika. Morda je vender prav imel!

Gospod, ki je stanoval pod Fortunatus-ovo sobo pravil mi je pozneje, da se je Fortunatus štirinajst dni učil za ono ulogo. Po cele noči je neki prenašal kavo v svoji sobi iz jednega kota v drugi.

* * *

Čez jedno leto privede me slučaj v ozko, umazano ulico. Ko grem mimo nizke hišice, udari mi hud kvargeljev duh v nos. Ozrem se in zapazim pri odprtem

oknu Cifro z razcapanimi čevlji v roci. Pred sabo na mizici ima krožnik kvargeljev in vrč piva.

„O, gospod Cifra, kako pa, kako?“ vprašam ga.

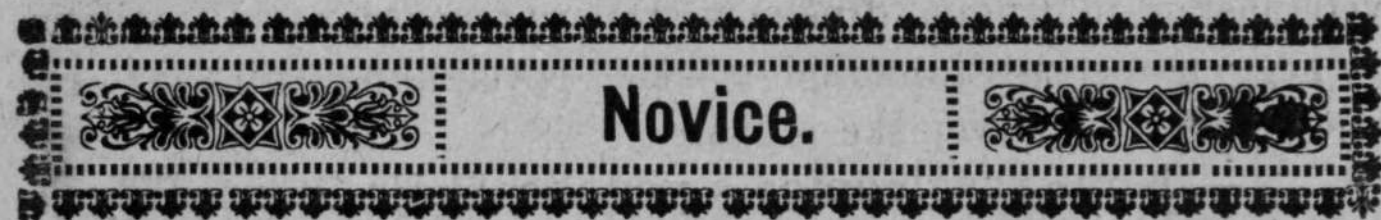
Še dosti dobro.“

„Kaj ne igrate nič več?“

„A, vrag vzemi igre in gledišče. Prej postane svet štirivoglat, kakor da mene še kdo spravi na oder.“ Potem zavžije en kvargelj, pomigne mi dobrotno z roko in zapre okno.

Cifra je gotovo že name pozabil — meni je (pa še v spominu vedno moj Fortunatus in njegov prvi nap.

Rudolf.

Novice.

— Osebne vesti. Okraj. živinozdravnik A. Folačkowski je imenovan vladnim živinozdravniškim koncipistom in mestni tržni komisar g H Turk okrajnim živinozdravnikom za Kranjsko. — Živinozdravnik v Grubišnjempolju Janko Kajar, je imenovan upraviteljem mestne klavnice ljubljanske. — Učiteljem klavirja na šoli „Glasbene Matice“ je imenovan Jos. Proházkair Prage

— Promocije. Dne 12. t. m. sta promovirala na graškem vseučilišču gg.: Viktor Gregorič doktorjem vsega zdravilstva in Radoslav Cvetko doktorjem prava. Čestitamo.

— Duhovniške spremembe v ljubljanski škofiji. Za župnijo Višnjo goro je prezentovan župnik na Colu gospod Konrad Tekster. — Gosp. Anton Medved, škofijski tajnik, pride kot kapelan v Trnovo v Ljubljani, na njegovo mesto pa je imenovan gosp. Viktor Steska, kapelan pri sv. Jakobu v Ljubljani. kamor pride gosp. Fr. Ferjančič iz Trnovega.

— Novo mašo je minolo nedeljo v cerkvi sv. Jakoba v Ljubljani daroval kapucin o. Oton Kocijan, rodом ljubljčan.

— Otvorjenje stiškega samostana se je vršilo dne 4. oktobra na jako slovesen način. Cerkveni govor je imel ljubljanski knezoškof. Slavnosti se je udeležilo jako mnogo duhovnikov in obilo pobožnega ljudstva.

— Državno podporo v znesku 200 gld. je naučno ministerstvo nakazalo „Zavezi slovenskih učiteljskih društev“ za zavezin šolski muzej.

— Črevljarska zadruga v Ljubljani osnuje po inicijativi ces. svet. Murnika in župana Hribarja skladišče. Kdor se za stvar zanima in želi kaciš pojasnil, naj se obrne do načelnika črevljarske zadruge.

— Poroke. Sin ljubljanskega podžupna, dr. Demeter vit. Bleiweis-Trsteniški, se je poročil z gđ. Rozo Souvanovo, hčerjo ljubljanskega veletržca Ferdinanda Souvana — Okrajni zdravnik v Bohinjski Bistrici dr. Alojzij Vacek se je poročil z gđ. Marijo Sepkovo iz Prage. — V Šmarju pri Jelšah se je poročil gosp. Fr. Praunseis ml. z gđ. Anko Lesnikovo. Čestitamo

— Razglasilo. Na podstavi deželnega zakona z dne 17. februarja 1885 (dež. zak. št. 13) se s tem splošno naznanja, da morajo posestniki žrebcev, kateri hočejo v prihodnji spuščalni dobi spuščati svoje žrebce za plemenitev tujih kobil, zglasiti te svoje žrebce najpozneje do 10. decembra 1898 pri političnem okrajnem oblastvu, v čegar okoliših se nahaja stajališče žrebčevo. Dovoljeno je glasilo izvršiti pismeno ali ustno; ob enem pak je naznaniti ime in priimek, potem stanovišče žrebčevega posestnika, kakor tudi pleme, starost, barvo in stajališče žrebčevo. Za žrebce sploh pod štirimi leti se ne dajejo dopustila za spuščanje. Kje in kedaj bode iz-